

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 4

April 1976

12. årgang

Hvor er dei ni?

Av Øyvind Andersen

Vi leser i Luk. evangelium 17, 15-19 : «Men en av dem vendte tilbake, da han så at han var helbredet, og han priste Gud med høy røst, og falt ned på sitt ansikt for hans føtter og takket ham. Og han var en samaritan. Da svarte Jesus og sa: Ble ikke de ti renset? Hvor er da de ni? Fantes det ingen som vendte tilbake for å gi Gud ære uten denne fremmede? Og han sa til ham: Stå opp og gå bort! din tro har frelst deg.»

Det var ti spedalske som ble helbredet, det kjenner vi til fra Luk. 17. Det skjedde mens de var på veien og skulle vise seg for preste-ne, da ble de renset mens de gikk på veien. En av dem vender da tilbake igjen, og han vender tilbake, som vi hører, for å takke Jesus. Det er noe som er gått opp for denne samaritanen når han ser at han er helbredet, han må takke. Og vi kan vel spørre hva er den egentlige grunnen til at han vil takke Jesus? Mens de ni andre ikke gjør det. Svarer er ganske enkelt, han innså at han hadde bruk for Jesus etter at han hadde mottatt helbre-delsen. Helbreelsen var ikke nok for denne samaritanen, han måtte ha den mannen som hadde helbredet ham, han forsto hvem Jesus var gjennem det som var skjedd. For samaritanene hadde også, i alle fall en del av, Guds ord i Det gamle testamente, og de kjente vel til profetiene om Messias. Noe var gått opp for ham, og det var at denne man-

nen hadde han bruk for langt utover det å motta helbredelse for en sykdom.

Her har vi noe å lære i dag. Jesus spør hvor er de ni? La oss ta opp det spørsmålet og bringe det videre: *Hvor er de ni?* De er over alt hvor du møter mennesker som ber til Gud, det er mange mennesker som mottar hjelp og velsignelse fra Gud, de takker ikke engang for det, de glemmer Gud. De har bruk for Guds hjelp, for Guds kraft, for Guds velsignelse, de har bruk for helbre-delse og meget annet, og Herren gir det ofte, og når de så har fått det så har de fått det de søker og så blir det ikke mere. Dette er fra gammel tid kalt en *skjøge-kjærlighet* til Jesus. Det er et stygt uttrykk, men det er meget ta-lende. De elsker Jesu gaver, det han har å gi, men ikke ham selv. Hvem Jesus er og hva han gjelder for, det betyr ingenting for dem, derimot hans hjelp og velsignelser, kort sagt hans gaver, dem har de bruk for. Det finnes mange av dem i dag.

Det er noe sårt over dette spørsmålet fra Jesus! *Hvor er de ni?* De fikk hjelpen, de burde ha innsett hvem det var som gav dem den hjelpen, de burde ha innsett at ham hadde de bruk for som gav dem den hjelpen, men det gjorde de ikke. Da de var helbredet for spedalskheten var de fornøyd, og så gikk de den veien de selv ville etterpå.

Men slik var det altså ikke med denne ene.

Da han så at han var blitt helbredet vendte han tilbake til Jesus, og han priste Gud med høy røst, står det. Han hadde oppdaget at Jesus er Gud, at Gud er kommet til mennesket i sin egen Sønn, det forsto han. Guds ord, det han kjente til fra Det gamle testamente, var begynt å gå opp for ham, og han innser at han må takke ham, han kan ikke la det være. Han har bruk for denne personen etter at han er blitt helbredet fra sin sykdom. For ham var altså ikke helbredelsen nok, han må ha Jesus selv, det er Jesu person som nå er det viktigste for denne samaritanen, han faller på kne for Jesus og takker ham.

Jesus sier da også noe til ham, som han ikke fikk si til de andre. Stå opp og gå bort, sier han, din tro har frelst deg. Han fikk ikke bare helbredelse, men han fikk selve frelsen hos Jesus.

Jesus er kommet til jorden for å frelse oss mennesker. Han vil gjerne hjelpe oss i alle spørsmål hvor han ser det er nødvendig for oss å få hjelp fra ham, og han vil også i dag gjerne helbrede syke, han gjør det ofte. Han vil også hjelpe oss på så mange andre måter, der Jesus ser at vi trenger hans hjelp, det mangler det ikke på. Men Jesus er ikke kommet til verden for å gi oss hjelp, han er kommet for å ta bort våre synder, og det er det han har gjort. Han er kommet for å frelse oss fra det som er vår egentlige nød, at vi er forfaptede mennesker som det hadde gått galt med, om ikke Jesus hadde kommet for å frelse oss. Jesus ønsker at vi skal få del i den frelse som han har fullbragt for oss, han vil at vi ikke skal gå fortapt, men ha det evige liv. Derfor var han jo kommet, og dette er det Jesus har tatt sikte på med oss alle sammen.

Derfor er det sårt når mennesker ikke innser at de har bruk for Jesus som sin frelser. Det kommer av at de ikke ser egentlig hvem de selv er, de innser ikke sannheten om seg selv og sin synd, de innser ikke at vi mennesker har ikke bare syndet og gjort feiltrin,

men vi er fullstendig foraptede og hjelpeøse, og vi trenger en virkelig frelser. Vi trenger ikke bare hjelp, men vi trenger en ny rettferdighet, vi trenger et nytt liv, vi trenger å bli født på nytt, vi trenger kort sagt en Jesus Kristus, Guds Sønn, han som er kommet til verden. Vi trenger Jesus selv. I Jesus er veien, sannheten og livet. Den som har Jesus, har det evige liv, den som ikke har Jesus, har ikke det evige liv. Derfor er det Jesus, med alt det han er og gjelder for, vi mennesker trenger.

Da kommer vi ikke langt med å søke hans hjelp, og slå oss til ro med å få hjelp i f.eks. sykdom eller annen nød. Spørsmålet er om vi innser at vi trenger ham selv.

Dette har vi å lære av denne samaritanen som vender tilbake til Jesus. Han var ikke tilfreds med hjelpen, enda så stor den var, han var meget takknemlig for at han var blitt frisk, så takknemlig at han må takke, men han hadde først og fremst bruk for den personen som kunne gi en slik hjelp. Og du vet at det er slik med oss mennesker, at den som kan hjelpe i en slik situasjon, han har vi virkelig bruk for. Nå lyder også dette budskapet til deg som ennå ikke har tatt imot Jesus. Kan du være Jesus foruten, tror du?

Det går ikke godt, om du skal være Jesus foruten, den dagen Jesus kommer igjen og du skal møte ham. Hva vil du gjøre den dagen du skal gjøre Gud rekneskap for ditt liv, du som ikke har Jesus? Du kan ikke klare det rekneskapet, du kan ikke gjøre opp for deg selv, du kan ikke holde mål for Gud, du har ingen sjanse uten Jesus. Dette skal du innse i tide, og du skal ta imot den frelse som tilbys deg i Guds egen Sønn, og nå kommer det til deg gjennem høytaleren der du sitter og hører. Og gjennem dette ordet om Jesus er det ham selv som kommer til deg, og ved at du hører dette ordet banker Jesus på din hjertedør.

Hvis du nå hører dette og tar det til deg, er det Jesus selv du tar imot. Derfor ber jeg

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde opp med friviljuge gaver
Red. Amund Lid, tlf. 75, Norheimsund og post 5600 Norheimsund

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro: 42887, Stord Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, adresseforandring og gaver til bladet.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon :

Formann: Sigmund Hjorthaug
Kløverveien 32D, 4300 Sandnes
Telefon (045) 65957

Kass.: Sverre Bohn. Postgiro 68213
Bankgiro : Vlkøy Sparebank
3530.07.09492
, 5601 Norheimsund

den same åndelege drykken, for dei drakk av det åndelege berget som fylgte dei, og berge tvar Kristus. Men likevel hadde ikkje Gud hugnad i dei fleste av dei, for dei vart nedslegne i øydemarka.

Apostelen seier at dette hende dei så det skulle vera ei tfyredøme for oss, og det er skrive til påminning for oss, som dei siste tider har kome til. Vers 6 og 11. Sjå også Hebr. 3, 7-19.

Israel er eit fyrebilete til alle tider. Gud openberra sine vegar for Moses, og sine gjerninger for Israels barn. Og han openberrar både deler for oss ved dette folket. Israels tid i Egypten, i trældom under Farao, er eit fyrebilete på vårt liv i treldom under synda og djevelens makt. Når Gud utfridde Israel frå treldomen og domen som gjekk over Egypt, ved blodet og si veldige makt, så er det eit fyrebilete på Kristus som ved sitt soningsblod skulle koma og fria oss frå domen over synda, og frelsa os ut frå synda og djevelens makt. Når Gud ved si veldige makt hadde ført dei gjennom havet, nådde ikkje Farao dei lenger. På andre sida song dei Gud ein lovsong for frelsa og fridomen. Dette er eit fyrebilete på Guds nåde i Kristus Jesus, på nådens hav. Den som er frelst gjennom Guds nåde, han er fri frå synda og djevelens makt. Og Israels 40 år lange vandring gjennom ørkenen til lovnadslandet (40 år er ein mannsalder), den er fyrebilete på dei frelseste sin vandring her i verda frå frelsedagen til me er heime hjå Gud.

Verda er ein ørken for Guds barn, for alt nåde- og trueliv. Der er ingen mat å finna for vår tru og vårt nådeliv, tvert om er verda sin åndsmat giftig og fårleg for eit Guds barn. Gud heldt Israel i live med brød frå himmelen, mannaen som kom ned kvar morgen, og dei henta nok til kvar dag. (Henta dei meir enn dei trøg gjekk det makk i den). Det er eit bilet på Jesus og evangeliet om han, som er det sanne brødet frå himmelen som kom ned for å gi verda liv (Johs. 6, 31-fg.) Isra-

deg i Jesu navn: Ta imot det og takk ham! Og alle dere som hører og har mottatt gaver og velsignelser fra Jesus, takk ham og ta imot ham som gir alle disse gaver og velsignelser, for han selv er Guds usigelige gave til oss. Amen.

Avskrift etter lydband fra den lutherske timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

Dei fleste nådde ikke målet

(1. Kor. 10, 1-fg.) Av Amund Lid

For eg vil ikke, bror, at de skal vera uvitande om at fedrane våre var alle under sky og gjekk alle gjennom havet og vart alle døypte til Moses i skyen og i havet, og dei å alle den same åndelege maten og drakk alle

els sko og klær blei ikkje slitne under heile örkenvandringa, og slik er også en kristen sin drakt — Jesu Kristi rettferdsdrakt — ikkje underlagt det forgjengelege, den varer evig. Ørkenvandringa var ein vandring i tru til Gud, og slik er det også med kristenlivet. Me vandrar i tru, ikkje i syn, står det skrive.

Men til tross for at alle blei døypte til Moses i skyen og i havet, drakk av det åndelege berget som fylgde dei og åt av den åndelege maten som var Kristus, alle hadde opplevt Guds frelse og sett hans veldige makt, så blei dei fleste liggjande att på vegen og nådde ikkje målet.

Kvifor nådde dei ikkje fram?

Skrifta seier at det var for vantru skuld dei ikkje kom inn i landet, men blei liggjande att (Hebr. 3, 19). På prøvingsdagen i øydemarka, når freistungane og prøvelsane møtte dei, fall dei frå Gud i vantru. Me skal prøva ta med noko av dei ting som felte Israel, og som likeeins feller mange i vår tid.

Dei hadde eit vondt og vantruande hjarta, som blei årsak til at dei fall frå Gud, som freista og prøvde Gud og forherda seg mot Gud og hans ord. (Hebr. , 7-11). Difor formanar Skrifta oss til å sjå til at det ikkje i nokon av oss finst eit vondt og vantruande hjarta, så me også fell frå den levande Gud. Og denne påminninga treng me, for alle — også eit Guds barn — har frå naturen si sida eit vondt og vantru hjarta, som om det får råda vil føra oss bort frå Gud.

Den andre årsaka me skal nemna, den les me om i 2. Moseb. 12, 37-38: Så tok då Israels-barna ut frå Raamses og la vegen til Sukkot. Dei var på lag seks hundra tusen mann til fotos, omfram kvinner og barn. Og ein stor hop av allslags folk fylgde og med dei, og bufe, både smått og stort, ei ovstor drift. Om den same hopen les me i 4. Moseb. 11, 4-6: Men den ihoprekna mugen som var med dei, fyste etter anna kost. Då tok også Israels-barna og til å jamra seg att og

sa: Å, gjev me hadde kjøt å eta! Me kjem i hug fisken som me fekk kostelaust i Egyptarland, og graskari og melonane og purren og raudløken og kvitløken, men nå turkar me reint opp, for her finst ingen ting, me ser ikkje anna for augo enn manna. (På bokmål står det: Vi vemmes ved denne usle mat.)

Denne hopen er eit bilet på den store flokken, ei ovstor drift, som har kome med i den truande flokken utan å vera fødd på nytt. - Som liknar på Israel, fylgjer Israel, vedkjenner seg å høyra til Guds folk, er med i Guds rikes arbeid, men har eit hjarta som ennå er knytta til verda (Egypt) og dei ting som er i verda. Som denne hopen var den store fare for Israel, slik er almen-religiøsitetten eller den humanistiske eller menneskelege religiøsitet den store fare for Guds folk i vår tid. Som denne hopen ikkje hadde nok med brødet frå himmelen, men vemdes ved denne usle mat, og fyste etter Egypts mat og trådde etter fisken og kjøtgrytene, rauløken og kvitløken og purren og alt som smaka, slik trår almen-religiøsitetten i dag etter verdsleg åndsføda, for evangeliet smakar dei ikkje.

Når denne hopen knurra imot Gud og krov anna føde, då tok også Israael til å knurra mot Gud. Denne innstillinga er velkjend i vår tid, og den har ført ein mengde verdsleg underhaldning inn i våre kristne forsamlingar, og serleg er fåren stor mellom dei unge.

Apostelen seier i vers 9: Lat oss ikkje freista Kristus, liksom nokre av dei freista han og vart tynte av hoggormar! Murra ikkje heller, liksom nokre av dei murra og vart tynte av tynaren! Og Jesus seier at me framom alt anna må ta oss i vare for den religiøse ånd eller surdeig.

For det tredje var avgudsdyrkings Israel sin store fare, som verda sine gudar er det for oss som lever i dag. Vert ikkje heller avgudsdykarar, liksom nokre av dei, som skrive står: Folket sette seg ned til å eta og drikkja og stod opp til å leika. Verda omkring oss har mange store avgudar i vår tid, som

mammon eller pengane, levestandarden med sitt umettelege bgjær og kjærleik til verda og dei ting som er i verda, menneskedyrkinga som tilber skapningen framfor skaparen osv.

Israel vandra fram mellom mange heidningefolk, og dei og deira gudar var Israel sin store fære og vart deira ulukke. Slik vandrar Guds barn også i vår tid med verdslege menneske og deira Gudar på alle sider, og her er faren stor for å bli dregen med av villfaringa åt dei ugudlege så me fell ut av vår faste stoda i Kristus.

Serleg fårleg for Guds barn er det å bli dregen med i tida og verda sitt begjær etter høgare levestandard, i øyenslyst og kjøtslyst og storlæte i livnad. Der den får makt blir ikkje kjærleiken til Faderen verande, seier Skrifta.

Faren er også stor for å bli dregen med av den verdslege og antikristelege ånd som lokkar og dreg til fosterdrap, nedvurderar kvinne sitt arbeid i heimen og lokkar dei bort frå kallet dei har fått i heimen til mammonstenesta ute i arbeidslivet, lettar adgangen til skilsmisse, og rett imot Guds ord forsvarar gjengifte for og med fråskilde. Kor mange trur du blir liggjande att på vegan av di dei blei dregne med i dette dragsuget?

Lat oss ikkje heller gjera hor, liksom nokre av dei (Israel) dreiv hor og fall på ein dag tri og tjuge tusen. Seksualiteten i tida er ei synd som riv grunnen ut under vårt folk og fører mot undergang, den nedvurderar ekteskapet som er ein Guds ordning, og arbeider for lauslivnad og såkalla «papirlause ekteskap». Det kallar Bibelen å leva i hor, og horkarlar og skjøker skal ikkje arva Guds ri ke. Anten hordomens ånd lever i tankelivet, eller får utfolda seg i gjerning og utruskap mot Gud og menneske, så er du likevel ein horkar! eller ekteskapsbrytar for Gud. Jesus seier i Mat. 5, 28: Men eg seier dykk at den som ser på ei kvinna og lyster etter henne, han har alt gjort hor med henne i hjarta sitt. Og i vers 32: Men eg seier dykk at den som

skil seg frå kona si for anna enn utruskap, han valdar at ho gjer hor, og den som gifter seg med ei fråskild kona, han gjer hor. (Det gjeld også sjølvsgåt den kvinna som gifter seg med ein fråskild mann).

Kanskje du tenkjer at dette er ingen føre for meg, og det er i grunnen ikkje noko å skriva om. Då vil eg minna deg om det som 1. Kor. 10, 12 seier: Difor, den som synest han står, han sjå til at han ikkje fell.

Apostelen legg til at dykk har inga freisting råka som ikkje menneske kan bera. Og Gud er trufast, som ikkje skal lata dykk verta freista utsver det de toler, men skal laga både freistinga og utgangen på henne, så de kan halda det ut. Difor, mine kjære, *fly frå avgudsdyrkings!* Peter seier at Gud har gitt oss dei største og dyraste løfter, for at me ved dei skulle få del i guddommeleg natur, så me flyr frå den tyning i verda som kjem av lysta (2. Pet. 1, 4).

Dette er skrive for at de ikkje skal synda, men om nokon syndar, så har me ein talsmann hjå Faderen, Jesus Kristus den rettferdige, og han er ei soning for syndene våre, og ikkje berre for våre, men og for alle i heile verda (1. Johs. 2, 1-fg.)

Skulle dette nå deg som har falle, så vil eg be deg oppsøkja Jesus, han som elskar deg og har makt til å frelsa og frigjera deg. Årsaka til fallet er at du gav rom for løgna og ikkje lenger erkjente sanninga i Guds ord. Veien tilbake er å gi Guds ord rett, for det har alltid rett, og oppsøkja den frelsar som ventar på deg. Og kom i hug at dette gjeld di evige salighet.

Ein time i snarefangst

En amerikansk forkynner forteller :

— En dag jeg var på vei heimover fra en tur på truger, kom jeg forbi en av indianerne våre inne mellom trærne. Han lå på kne i

snøen og arrangerte en ganske smal vei ved hjelp av furugrener og kvister. Jeg stanset og så på ham. Etter å ha gjort ferdig to små hekker, satte han en liten bue i midten og satte kvister på hver side så det ble bare en liten åpning i sentrum av den.

Dette undret meg noe. «Hva er det du lager til?» spurte jeg. «Jeg lager en snare for kaniner», svarte han. «Men hvor er snaren?» spurte jeg videre. «Å, jeg setter ikke snaren inn før om noen uker», var svaret. «Hva er så nytten av det du gjør nå?» brast det ut av meg.

Da lo han. Og så forklarte han: «Jeg gjør først kaninene fortrolige med omgivelsene. De vil komme i natt og vil være meget misitenksomme og redde for dette. Neste natt vil de komme litt nærmere — og slik etter hvert inntil de finner at her er ingen fare. Da vil de begynne å gnage så smått på disse kvistene omkring buen her i midten, og da -

— når de begynner med det, skal jeg sette inn snaren min pent og forsiktig midt i denne vesle buen. Da skal jeg fange en kanin hver eneste natt.»

— — —

Vel, tenkte jeg, for en lekse! Og i stedet for min venn Josva i hans grønne jaktrøye syntes jeg å se den store sjelefienden legge sine syndesnarer for de troskyldige.

Først *tilvenningen* til de syndige omgivelsene. Så *tilnærmingen* til synden. Litt *diskusjon* med fristeren, litt *smak* på fristelsen - .

Snaren settes fagmessig på plass.

Sjelen er fanget.

Hvor det er viktig å huske at synden alltid er farlig, og mest farlig når den ser ufarlig ut. Den som har sitt liv kjært, han må fly fra fristelsen og fly til Frelseren. Bare der er han sikker.

Fra en traktat.

Det hellige og religiøse sinn

Av Ole Rolfsnes

Hvorledes kan vi finne ut om vi har den Hellige ånd? Det er et spørsmål mange troende er opptatt av, og som det er nødvendig å grunne på, da det ikke er alltid like klart og mange ganger vanskelig å tro.

Det første vi da må merke oss er hva *sinn* vi har, og hva slags sinnelag som er det rådende i vårt liv, for det finnes nemlig tre slags sinn. Det første er det naturlige og verdslike sinn, som kjennes på at det alltid attrår de jordiske ting. Det er ikke så vanskelig å oppdage. En har sagt: Si meg hvem du omgåes eller trives sammen med, og jeg skal si deg hvem du er eller hva sinn du har.

For det andre finnes det mange mennesker blant oss med et religiøst sinn, som tror at de lever med Gud, lik de dårlige jomfruer.

De har jo tatt sitt standpunkt og bestemt seg for å komme til himmelen, er interessert i å lese og høre Guds ord og be til Gud, og er med i misjonsarbeide. Å se at slike mennesker ikke lever med Gud, det er ofte ikke så lett hverken for dem selv eller andre. Og ennå vanskeligere blir det når forkynnelsen ofte svikter på dette punkt, for den viser ikke forskjellen på det religiøse sinn og på det hellige sinn som er født av Gud. Ofte blir det en sammenblanding av disse sinnelag som forkynnes, og da blir det nesten umulig for de religiøse å se sin stilling overfor Gud.

Jeg vil likevel her prøve å gjøre et lite forsøk. Det religiøse sinn er meget opptatt av hva vi skal gjøre og være. Lykkes det så for dem i noen monn, da har de fred og ro. Men

lykkes det ikke, så er det å ta seg sammen og bestemme seg for at nå må jeg lese mer Guds ord og be til Gud, så skal det nok lykkes for meg. Alltid er synet rettet mot ens person og hvorledes den har det, om tankeliv og følelsesliv er i orden, da er det jo også i orden med gudslivet. På dette grunnlag tror de at de har det i orden med Gud, og finner fred — om enn en falsk fred. Dette kjenner tegner et religiøst sinn. Om jeg spurte deg: Hvorledes ble evangeliet åpenbart for deg, hva ville du da svare? På dette spørsmålet kan mange ikke svare, men spør jeg om hva tid du overgav deg til Gud så kan du nok oppgi både år og dag.

Å overgi seg til Gud er både rett og nødvendig, men det er ikke det samme som å bli frelst. Frelst blir du først når Gud åpenbarer evangeliet for ditt hjerte, og det skjer når ditt hjerte vender seg fra deg selv og til Jesus og det stedfortredende evangelium han har gjort ferdig for deg. For enkelte kan det skje i omvendelsen, men erfaringen viser at det er et fått som ser det da. Faren er for mange at de ved en ytre omvendelse tror at nå er jeg omvendt til Gud og alt i orden, uten at du vet at du har gått over i de kristnes rekker med et verdselig, religiøst og uujenfødt sinn. Livet kan nok da omlegges til et kristen livs-

syn og måtte å leve på, men det er bare det naturlige og religiøse sinn som er forandret, og det nye og hellige sinn som fæs i gjenføden er du fremmed for.

Dette hellige sinn som vi gjøre Guds vilje av kjærlighet til Gud, det kan vi bare få av Gud når evangeliet om Jesus blir åpenbart for hjertet.

Men om du får et nytt hellig sinn, det vil si å få del i Jesu Kristi sinn, så blir du dermed ikke fri det gamle medfødte sinn. Bibelen sier at de to sinn står hverandre imot. Det hellige sinn har lyst til å gjøre Guds vilje, mens vårt eget sinn er innstilt på å forhindre det. Den som ikke er på vakt her, vil snart miste evnen både til å forstå Guds vilje og til å gjøre den.

Beste måten til å bevare det hellige sinn er at vårt tankeliv er sysselsatt med åndelige ting, og det skjer når vi leser Guds ord, hører det forkjent og tar imot nattverden. Disse ting har Gud gitt for å styrke det hellige sinn. Får vårt verdslike sinn holde oss borte fra nådemidlene Gud har gitt, da vil det hellige sinn ta skade og til sist dø. Men der hvor det hellige sinn er friskt og levende, der vil det virke slik at det blir et hellig liv. Da blir det intet strev å leve hellig i hverdagen men en lyst og en glede.

Kva basis - grunnlag - godtek Gud menneske på

(Den radikale basis for å bli godteken av Gud.)

(Frå ein tale av den australske presten Geoffrey J. Paxton.)

Oversett fra Present Truth, juni 1975,
Present Truth, P. O. Box 1311, Fallbrook
California 92028, v/ O. A. Dahl, med
løyve. Litt forkorta.

Dette er eit grunnleggjande spørsmål, og eg vil foreslå tre svar og be deg tenkja vel gjennom dei og velja det som er rett:

1. Eit liv i lydnad mot loven.
2. Tru på evangeliet om Jesus Kristus.

3. Eventuelt nokon annan måte.

Det er litt vanskeleg å be om handsopprekking fordi det er så mange som svarar gale. Men den herlege tingen ved evangeliet er at me blir akseptert jamvel om me svarar feil. (Ved handsopprekking på kurset forkasta 100% svar nr. 1, kring 90% valde nr. 2, nokre få nr. 3 og nokre let vera å rekkja opp hendene.)

Som sagt er dette spørsmålet det mest grunnleggjande og sentrale religiøse spørsmål som ein person kan bli spurta. Det krev eit klårt svar, og då må me ha eit klårt syn på denne viktige sak. Dette var det store problemet for Reformasjonen. Somme folk ser det slik at tidene har skifta og derfor er nymotens spørsmål meir relevante-aktuelle. - Men me trur at vårt spørsmål er like relevant i dag som på Paulus eller Luther si tid. Det er det mest fundamentale spørsmål som opptar menneskehjarta og er rota til alle problema i samfunnet.

Me i det Australiske Forum trur at det einaste rette svar på dette spørsmål er svar nr. 1. Somme av dykk stussar ved det, men me håpar at ved slutten av denne talen vil de forstå. Utan tveking vel me svar nr. 1. Den einaste basis som nokon person blir godtatt — akseptert — av Gud på, er *eit liv i lydnad mot loven*.

Det loviske svaret.

Eg skal sei deg kvifor så mange valde svar nr. 2 og ikkje nr. 1: Dei ville ikkje dei skulle sjå ut som dei var loviske — lovtrelar. Dei fleste vel nr. 2 (d.e. tru på evangeliet om Kristus) fordi dei trur dette er i mot lovisheten. Men nr. 2 er i realiteten det loviske svaret. No blir du kanskje forvirra og angrar at du kom til dette kurset.

Men la oss sjå litt på problemet saman. Nr. 2 er i realiteten det loviske svaret, som nemnt.

Andre ord for basis er fundament — grunn. Kva er altså basis, fundament, grunn(lag) som mennesket blir akseptert på av Gud? Ingen av reformatorane og ingen bibel-lærd som er tru mo treformasjonstradisjonen har nokon gong sagt at *tru* er basisgrunn for Gud til å akseptera mennesket. Aldri. *Trua* er herleg. Av alle attributt som nåden plantar inn i menneskehjarta, står *trua* heilt på toppen. Ho er ei Guds gåva og rota til all kraft og god eigenskap. Men bortsett frå den fyrstelege

natur, har *trua* aldri posisjon som basis — fundament — grunn(lag) for frelse. Og ein av fárane ved vår tids religiøse situasjon er den ideen at det er på grunn av mi *tru*, på grunn av at eg er fødd på ny eller på grunn av at eg lit på Jesus at Gud aksepterar meg.

Å sei at *tru* er basis for å bli akseptert av Gud, er lovisk fordi det tilbyr Gud noko i meg som grunnlag for hans godtaking. (At Gud gir *trua*, gjer ikkje nokon skilnad på prinsippet.) Dersom du tek deg tid til å sjå på Tridentinerkonsliet sine dekret om *Rettferdiggjering*, vil du sjå at vårt svar nr. 2 er det klassiske romersk-katolske svaret. Reformatorane sette seg mot det synspunktet.

Trua sitt svar.

Lat oss no sjå på Rom. 2, 12-13 :

« - alle som synda utan lovi, skal og verta fortapte utan lovi, og alle som synda under lovi, skal verta dømde ved lovi for ikkje dei som høyrer lovi, er rettferdige for Gud, men dei som gjer det lovi seier fyre, skal verta rettferdigjorde.»

Bibelen er ikkje tvetydig. Ingen andre enn dei som gjer det loven seier blir akseptert av Gud. Det er eit evig prinsipp. Gud vil ikkje slå av på det. Han har aldri skifta sinn. Eit liv i lydnad, d.v.s. eit rettferdig liv er einaste grunnlag for Guds godtaking.

Vansken med så mykje av vår tids evangelisme er at evangeliet blir oppfatta som ein lur måte til å vri seg undan loven. Det har komme til å bety eit smart trick som me kan hoppa over loven sine krav ved og beint inn i Guds nærleik. Me trur at evangeliet betyr at Gud er mindre streng i sine krav enn han pleidde vera.

Gud krev eit liv i fullkommen lydnad mot sin lov. Ikkje noko lunken, ufullkommen, halvvegs eller uheil lydnad vil tilfredsstilla hans heilage vesen. « - - dei som gjer det lovi seier fyre, skal verta rettferdigjorde.» Denne fundamentale basis for bibelsk religion

har blitt oversedd i dette 20de hundreåret. Der er lite sann, ekte forkynning av loven i dag. Me har forsømt å forkynna Guds helighet og majestet. Gud blir framstilt for folk som om han grei og godvillig rasar omkring i himmelen og søker korleis han kan behaga umetteleg verdslege menneske. Inkje under at me er i slik ei reiligiøs hengemyr. Me treng loven. Me treng å kjenna Guds heilage krav. Me treng å kjenna og forkynna Guds standard på ein slik måte at folk vil ropa ut: «Korleis kan eg då bli frelst?»

Når Paulus i Rom. og Gal. stiller trua sin veg opp mot gjerningane sin veg, er det ikkje for å stilla tru mot gjerningar som slike, men trua mot våre (veike, ufullkomne) gjerningar. Me må ikkje få det inntrykk at trua er mot loven.. I Rom. 3, 31 hevdar Paulus at trua sin veg ikkje er mot loven. Trua stadfester loven. Trua er ikkje fornekting av Guds lov. Trua ærar loven. Trua erkjenner at det er berre på grunnlag av svar nr. 1 — eit liv i lydnad mot loven — at Gud nokon gong vil akseptera eit menneske.

Mennesket sin vånde.

I dei fyrste kapitla av Rom. viser Paulus oss mennesket sin vånde — vanskelege situasjon. Kva er denne vånde? Paulus viser klart at korkje heidning eller jøde maktar å møta Guds heilage standard slik det er kravd i Guds lov. Og det er for å retta opp denne situasjonen at Paulus talar som han gjer i Rom. 3, 21-26 — om Jesus Kristus og Guds rettferd.

Me stig ofte inn i Rom. 3, 21-26 utan å gi rett akt på den kraftige grunngjeving som går føre. Lat oss hugsa at i Rom. 1, 13 til Rom. 3, 20 prøver Paulus å slå fast uhøyrt klårt og med ei inspirert kraft bodskapen om at heile menneskeætta er i ein frykteleg vånde fordi mennesket ikkje har evna å gi Gud det som er Guds rett — og det er ingen ting mindre enn fullkomne samsvar til Guds lov.

Det kristne evangelium ærar Guds lov. -

Trua ærar Guds lov. Sann tru vil alltid kringa om svar nr. 1. Sidan trua alltid tek næring av sin gjenstand og får sin verdi frå sin gjenstand, vil trua alltid svara: «Nr. 1».

Guds rettferd.

Rom. 3, 21 begynner: «Men - - ». Det er det største småord i Bibelen.

«Men no hev ei rettferd frå Gud (Guds rettferd — eng. o.a. oversetj.) - - ». Dette er det som grip inn i vår fryktelege vånde. La oss forstå at det var denne «Guds rettferd» som reformasjonen braut ut omkring og ut i frå. Kva er meint med Guds rettferd?

1. *Guds rettferd er den som vert mælt med Guds eigen karakter — eigenskap.* Det er den som samstavar med Guds hellighet. Denne rettferd har Gud som sin mælestav. Det er hans heilage, flekklause guddommelege karakter.

2. *Denne Guds rettferd er Guds krav.*

Hans rettferd krev det av kvart menneske. Dette er det han alltid har kravt, og dette er det han alltid vil krevja av oss fordi han aldri kunne krevja noko mindre enn sitt eige fullkomne vesen (being). Dette er den sak som Luther stridde med. Han var nær ved å forsvila då han såg denne sida ved «Guds rettferd». De hugsar korleis han kjempa av all makt og sjølvplagning for å gi Gud det Gud forlangte. Likevel gav ikkje samvetet han noko ro. «Har eg gjort nok? Har eg gjort det bra nok? Korleis kan eg vera viss?» Me vedgår at det er fordi me ikkje strider med denne same overtyding at evangeliet idag faktisk er ukjent. For evangeliet får meiningsberre på bakgrunn av Guds radikale og kompromisslause krav. Når menneska forstår at eit liv i fullkome samsvar med loven er basis for å bli akseptert av Gud, og når dei blir forsvila for korleis dei kan møta dette kravet, då, og berre då vil evangeliet ha noko meinings.

Det som er så gale med mykje av vår re-

ligiøsitet i dag, er at me ikkje spør på teologisk, d.v.s. på Guds, måte. Me vil heller veta: «Korleis kan Gud gjera meg tillags? Korleis kan han tilfredsstilla dette mitt hjarta som elskar verda?» Men det fundamentale spørsmål i Bibelen og som skapte reformasjonen, var: «Korleis kan eg behaga Gud?» Berre når dette spørsmålet er påtengjande nødvendig, vil neste punkt (nr. 3) om Guds rettferd ha noko meining.

3. Guds rettferd er den som han sjølv skaf far til veie — gir.

Då dette gjekk opp for Luther, vart reformasjonen fødd. Dette er godt nytt, og herleg.

Jesus er både Guds krav og Guds oppfylling. Dersom du vil sjå kva Gud krev av deg og meg, så sjå på Jesu Kristi fullkomne liv. Han vart menneske, slik menneske var meint å vera. Men gjer ikkje Jesus til ein større Moses. Jesus er Guds rettferd i det at han er Guds oppfylling. Då han vart fødd inn i verda, var det ein slik fødsel som ikkje hadde vore sidan Adam fall. Viss du ser på løpet av mennesket sin heile historie frå Fallet til verdens ende, var det berre 33 år som Gud godkjener. Jesus kom for å gi det fullkomne offer, den stedfortredande utløysing fordi at mennesket har mislukkast i å leva akseptabelt for Gud. Han stod opp av grava og steig opp til plassen ved Guds høgre hand så at han i denne stund står for Guds åsyn som det fullkomne menneske på vegner av alle dei som lit på han.

Jesus kom, og levde eit liv i fullkommen lyndad mot Guds lov. Hans liv svarte til Guds hellighet til punkt og prikke. Det som Guds hellighet kravde, skaffa Jesus til veie (oppfyltte Jesus). Gud måtte bli menneske for å skaffa til veie — oppfylla — for oss det som hans eineståande, heilage eigen-natur kravde.

Trua sin funksjon.

Jesus skaffa til veie den rettferd som Gud krev, men me er likevel forplikta til å presentera denne for Gud for personleg å bli rett-

ferdigjorde. Kristi lovlydnad vil ikkje hjelpe deg med mindre han på ein eller annan måte blir din. Du lyt leggja fram denne lovlydnaden for Gud. Du lyt seiia: «Her er han, Fader.» Korleis kan det skje? Det skjer gjennom (ikkje på grunn av) trua sin eineståande kanal.

Når me i anger og bot stig fram for Gud, seier me: «Herre, eg ser meg sjølv teikna i Rom. 1, 18 til 3,20. Eg har ikkje halde din heilage lov. Eg har ikkje oppfyllt det din helighet krev. Ver nådig mot meg, ein syndar.»

Men trua seier: «Ditt heilage evangelium seier at *du* har gjort det for meg i Jesus Kristus.» Me rettar fram våre tiggjarhender og seier: «Jesu fødsel, hans syndfrie liv, hans død, oppstoda og himmelfart er mitt alt saman.» Dette er trua sit tspråk. Trua tøyer seg ut og grip Guds rettferd i Jesus Kristus. *Så gjennom trua er me i stand til å leggja fram for Gud Hans liv som vårt.*

4. Guds rettferd er derfor mi rettferd gjennom trua på Jesus Kristus.

Stundom møter me karismatikarar som spør oss: «Broder, har du gjort den interessante oppdaging av det åndsfylte liv?» Det triste er at mange kristne stilt andsynes dette spørsmål føler seg åndeleg avkledde og forvirra. Det einaste svaret for ein truande er dette: «Ja, og for eit salig liv. Eg blei fullkomme fødd (på ny), eg har levt eit liv i fullt samsvar med Guds eigen hellighet i min stedfortredar Jesus Kristus.» Når me rosar oss av dette åndsfylte livet (som er vårt ved tru) får det alt anna «åndsfylt» liv til å bleikna og synast lite ved samanlikning. Vår vanske (trouble) er at me ikkje har overdøyyt karismatikarane.

5. Guds rettferd, som er mi gjennom trua, er i Jesus Kristus. Det er ikkje ein eigenskap — kvalitet — i mitt hjarta.

Hovudvekta i Rom. 3, 21 - 26 er dette: « - i Kristus Jesus». Denne rettferd er funnen einast i Jesus ved Guds høgre hand. Paulus seier i kolossarbrevet:

«Er de då uppreiste med Kristus, so søk det som er der uppe, der Kristus sit ved Guds høgre hand. Hav hug til det som er der uppe, ikkje til det som er på jordi! For de hev døytt, og dykkar liv er løynt med Kristus i Gud. Når Kristus vårt liv vert openberra, då skal de og verta openberra me han i herlegdom.» Kol. 3, 1-4.

Så set ikkje di lit til eit feil liv. Ditt liv til helging, som nødvendig fylgjer av rettferdgjeringa, er ein atterglans av den kristnes sanne liv ved Guds høgre hand. Eg likar måten Calvin sa det på (og det er ei motgift mot eingong-frelst-alltid-frelst-synet): «Kristus rettferdigjer ingen som han ikkje på same tid helgar (heilaggjer).»

Konklusjon.

Lat meg avslutta med å sei dette: Eit liv i lydnad mot loven det som Gud krev — har vorte skaffa tilveie ved Jesu Kristi liv og død. Eg er i stand til å presentera det for Gud ved tru. Dette er ikkje å presentera den rettferd som eg har i meg sjølv, men det er å presentera — overlevera — den rettferd som er Jesus Kristus. Det er som Luther sa, Kristi rettferd utanfor meg. Den er bevart i himmelen som ein stor skatt for menneske som lever blant tjuvar. Himlen er ein trygg plass å ha vår rettferd i. Såleis aksepterer Gud oss på basis — grunnlag — av ei fullkommen rettferd. Han frelser oss på rettferdig vis. Dette betyr at vår frelse har sin grunn

i Guds rettferd. Det er godt nytt. Me undrast av og til om Guds miskunn er avgrensa. Forkynnaren kan gjerne fortelja oss at Gud er nådig. Likevel kan me seia: «Men han kjenner ikkje mitt hjarta. Er Gud så nådig?» Men har du tenkt deg at det er mogleg for Gud å slutta å vera rettferdig?

Her er det herlege budskapet i Rom. 3, 25-26 som ikkje blir så mykje forkjent i dag som det burde: Evangeliet er ei kunngjering av Guds rettferd. Gud har frelst oss på ein måte som stadfester at han er rettferdig. Han har ikkje kutta ut noko av loven. Han har ikkje vore inkonsekvent. Før Gud kunne forkasta eit menneske som lit på Jesus, måtte han først bli urettferdig. « - - han ville syna si rettferd i den tidi som no er, so han kunde vera rettferdig og gjera den rettferdig som har trui på Jesus.» Rom. 3, 26. Vår vissa er såleis fast grunna på Guds rettferd.

Gud har aldri skifta sinn. Han har alltid kravt fullkommen lydnad mot sin lov. Og då han såg utover ei verd i største fortvilingsdesperasjon - kom han sjølv — Gud i ei krybba, og dia brystet til ei palestinsk jomfru, Gud tillet at støvet i Palestina blei sikta mellom tærne hans medan han oppfyllte sin eigen lov på våre vegner. Trua godkjener loven fordi Jesus godkjener loven. Trua vel alltid Jesu fullkomne, lovlydige liv som basis - grunn - for å bli akseptert av Gud (svar nr. 1) og ikkje seg sjølv (svar nr. 2) eller nokon annan måte (svar nr. 3).

For me ferdast i tru, ikkje i syn

(2. Kor. 5, 7)

Dette ordet frå Gud talar om vår ferd eller vandring som truande her i verda.

Det er tale om tru og syn, og eg ottast at me alle har lett for å sjå det siste som det viktigaste: Synet. Men såleis er det ikkje,

seier Guds ord. Synet kan jo vera så mangt, og det me ser høyrer kjøtet til. Me talar om vårt kristensyn, eller om vårt teologiske syn. Om den er både rett og bibelsk sann, så kan den vera eit syn og ikkje ei hjarte tru.

Syner og teikn, åndsopplevingar og liknande er i vår tid sterkt framme, og vert ofte rekna som bevis på sann og ekte kristendom. Det eine ordet *ikkje*, i overskrifta, viser at slike «syner» kan vera falske. Den kristen som Herren har fått prøva med ei «prøvd tru», vil etter kvart missa trua på sine eigne opplevingar og syner som grunnlag for trua.

Visst nok unner den Herre Jesus oss av og til både syn og oppleving, men merk deg: Det var ikkje difor me fekk dei, at me skulle *ferdast i dei*. Vår ferd skulle vera i trua på Guds ord, på Jesus og hans frelsesverk for oss.

Men då opplever mange at forstandstrua vert borte, og i staden for ljós sender Gud mørke. I staden for vår bøn og forventning om å få eit klårare syn i åndelege ting, kan ein kristen kjenna seg blind, hjelpelaus og utan syn og openberringar, og Ordet blir tørt — mest som når du les dagsavisa. Så spør du deg sjølv om Gud har forlate deg. Nei, min venn, det har han ikkje, for elles måtte lovnaden om å vera med oss alle dagar gå om inkje. Men han prøver deg, prøver om det er dine kristne syner du stoler på, eller om du trur på han som døydde og stod opp att for deg.

I Hebrearne sitt 11. kap. har me eit klårt vitnemål om kva trua er: *Yvertydning om ting me ikkje ser.*

Det naturlege i oss menneske vil sjå Guds rike onnorleis enn det er, men kan ikkje sjå det, kan heller ikkje gripa det med vår forstand, for det er eit åndeleg rike. Mitt rike er ikkje av denne verda, sa Jesus. Men så sant det er født eit nytt liv i hjarta ditt ved trua, då har du nok med å vandra i trua. Ikkje ei sjølvлага tru, fødd ved og oppehalden ved opplevingar, syner og openberringar, men ei tru gitt og fødd ved evangeliet om Jesus. Han som de nå ikkje ser, men endå *trur på* (1. Pet. 1, 8).

Ordet strikar under at me ikkje kan sjå Jesus med våre naturlege og syndige augo og

anlegg, kor vis og klok og studert i Guds ord eit menneske enn kan vera. Difor er trua oftest heilt motsett av det me kan føla eller kjenna. Ja, diverre er den ofte så feiltolka i forkynninga, som om trua skulle kvila på trua sine verknader. Me kan nok sjå nådegåvane, me kan sjå forandringer i livet, men trua — den indre overtydinga om å høyra Jesus til — den er ofte løynt under mykje skrøpeleg og syndig hjå oss, det vil seja i vårt kjøt.

På trass av alt dette å få vita seg elska av Jesus, slik som eg er, og kvila i nåden midt i alle livet sine stormar, det er å vandra i trua.

Men då vandrar vi varleg, då er vi redd for oss sjølv og våre eigne steg, for vi veit at våre eigne tankar ofte fører oss vill. Me ber Gud om å gi oss meir tru — ikkje på oss og vår kristendom — som er å ferdast i syn, men på forlating for syndene på grunn av Jesu offer og blod som rann på Golgata for mi skuld. I Jesu Kristi sår har me fått lækjedom.

Korleis er det med deg som les dette, *vandrar du i trua?* Får Herren leida deg, så vil han nok la deg få sjå at å leva i trua er ikkje å vandra i syn, det er å leva i trua på Jesus og kvila i det han er for oss og har gjort for oss.

Josef J. Nilsen.

Jona-teiknet

Jesus seier at ei vond og utru ætt krev etter teikn, men dei skal ikkje få anna teikn enn det som hende Jonas, profeten. For liksom Jonas var tre dagar i buken på fisken, såleis skal også Menneskesonen vera tre jamdøger i jorda — grava. Ninive-mennene skal møta for domen saman med denne ætta og fella dei, for dei vende om då Jonas tala til dei, og her er meir enn Jonas. (Matt. 12, 39-fg.)

Sann tale og forkynning vil alltid uroa og stilla menneske på val. Då vil det også alltid

vera to vegar ein kan velja å gå — berre to. Sjølv om det kan sjå ut som om det er ein tredje — å vera passiv og avventande. Men den er falsk og finst ikkje, som mennesketanken alltid er.

Lat oss sjå litt på den første. Vi vil sjå den ut frå Skrifta. Johannes døyparen talar og seier: *Sjå der er Guds lamb.* Johannes og Andreas hører det, og frå denne stunda fylgjer dei Jesus. Dei trudde det dei hørerde, dei hadde noko med Ordet. For dei vart det til frelse og liv, og det førde til vitnetrang: Vi har funne Messias, den som Moses har skrive om i lova, og som profetane har skrive om. Det er Jesus Josefsson frå Nasaret. Dei trong ikkje om noko teikn, for dei hadde funne han som var *teiknet*, han som alt det som Skrifta hadde lova var løyst og oppfyllt ved. Og Skrifta lærer at den som trur på Guds Son, han har vitnemålet i seg sjølv (1. Johs. 5. kap.)

Kva var det som hende her? Jau, ordet vart motteke som eit ord frå Gud, som det og i sanning er. Dermed vart dei flytta over frå døden til livet, frå vantrua til trua sin veg. Dei vart nok ofte plaga av vantru og lyst til å sjå teikn, men han som dei hadde funne i og ved Ordet vart sidan alltid den som sigra i deira liv. Det var ikkje teikn og under som frelste dei, men det var Ordet dei hørerde. Høyr berre kva Skrifta lærer: Og dess fastare har me det profetiske ordet, og de gjer vel i å akta på det som på eit ljós som skin på ein myrk stad, til dess dagen lyser fram og morgonstjerna renn opp i hjarto dykkar. (2. Pet. 1, 19).

Då dei sytti kom så glade attende til Jesus, på grunn av teikna dei hadde sett, lydde det: Gled dykk ikkje over at åndene lyder dykk, gled dykk heller over at namna dykkar er oppskrivne i himmelen. Slik tala Jesus den gongen, og han talar på same vis i dag.

Sidan du har sett meg trur du! Sæle er dei som ikkje ser og endå trur, sa Jesus til Tomas. (Johs. 20, 29).

Å, kor få dei er som finn og går denne vegen. Slik var det i Israel, og slik er det i dag. Dei såg og hørde Jesus, Guds lamb, men likevel trudde dei fleste ikkje på han. Kva ser og hører vi, og kor mange av oss går den rette vegen der vi får sjå Guds frelse?

Dei tok ein annan veg

Israel fann ikkje Jesus i Ordet, for dei ville ha det bevist med teikn. Dei granska også Skriftene og lærde dei utanåt, men dei fann ikkje Jesus som Skriftene vitna om. Kvifor fann dei han ikkje? Var det ikkje tala klart nok? Var ikkje Skriftene, Guds ord, å lita på? Skrifta vitnar også om kvifor dei ikkje fann vegen. Jesus sa at dei var blinde, og de kjem ikkje til meg så de kan få liv.

Dette er ein svær dom over alle menneske. Vi er blinde og døde i synd og overtredelse. Difor krev folk teikn og bevis for det dei hører frå Guds ord, og kan aldri bli frelst. På denne vegen vandrar største delen av «kristenheten» i vår tid.

Denne vegen er breid, lærer Skrifta. Der møter du fromme og gudfryktige menneske ned til dei mest lettsindige og ugudlege, her finn du dei som bed og arbeider i Guds rike saman med dei som tenar mammon og sitt eige begjær og lever for seg sjølv og verda, her møter du den almenreligiøse og humanisten som gjev store summar til dei som lid vondt og dei underutvikla og dei som lever i øyenslyst, kjøtslyst og storlete i livnad, og her vandrar dei som talar om samfunn og at alle skal vera eit så verda kan tru og dei som lærer falsk og villførande lære osv. På den breide vegen ferdast mange, seier Skrifta, og der er rom for alle.

Når så mange ferdast på denne vegen, så er det av di dei er blinde, vonde og vantru, og vil ikkje tru Skrifta sin lære om at menneske er ugudlege og fortapte utan Jesus. I Jonas-teiknet ser dei inga trøst, dei vil ha teikn, under og bevis på det me trur. Når dei ser mange som møter fram for å høyra

ordet, store talarar, store gåver til misjonen, helbredelse og under skjer, og popularitet og framgang viser seg, då får trua grunn å byggja på og får ny næring. Å, om ein Nikodemus kunne reddast eller bergast ennå i vår vonde tid! Mykje av det som i dag ser stort ut og synest å vera frå Herren, det kan falske ånder stå bak og ikkje Herren. Sjå korleis det gjekk kong Akab. Falske røyster førde han og heile hans hus i ulukka, og det i Herrens navn.

Kva så med Jonas-teiknet?

Du velsigna Jonas-teikn, det er Jesus det her er tale om, det var Skrifta som gjekk i oppfylling. Gud hadde utsett seg han før verda vart grunnlagd. Han skulle kastast i Guds vreides hav, han måtte ropa: «Min Gud, min Gud, kvi har du forlate meg», han blei lagd i vår grav, og han blei gjort til synd for oss. Sterkare kan det ikkje seiast. Det nødrop som skulle vore mitt i all æva, det vart hans, og her vart testamentet underskrive og overlevert, så Guds vreides hav er vorte stilt. Døden har mist si makt, og har i staden vorte flyttedag frå verda sin jammerdal til himmelens frydesal. Meg og alt det vonde som kvilte på meg, det tok Jesus seg av, ikkje berre litt, men alt. Skrifta seier også her:

«Han kan fullkommen frelsa dei som kjem til Gud ved han» — Jesus.

Er Jesus min, har heile Jesu liv vorte meg til del. Og når vantrua krev teikn, kan eg visa til Getsemane, til han som møtte for Pilatus og gjekk veien til Golgata, der blodet rann for meg, og der døden fullførde frelsesverket. Eg kan også visa til den tome grava, og til himmelfarten på berget når Jesus for opp til himmelen og inttok sin plass ved Faderens høgre hand. Alt dette gjorde han for meg og deg. Treng du meir bevis og teikn enn Guds ord og verk, Jona-teiknet?

Kvar den som trur har Jesus gjort til Guds barn, sett inn i sitt kongrike, gjort til prest for Gud, til Guds arvingar og Kristi medarvingar. «Men de er ei utvald ætt, eit kongeleg presteskap, eit heilagt folk, eit folk til eide dom, så de skal forkynna hans dyder som kalla dykk frå mørkret til sitt underfulle lys.»

Men sjelefienden og vårt kjøt har lett for å sjå etter andre teikn som synest større og sikrare, det er sant. Men Guds teikn er større, og Guds visdom er større og sikrare enn alt anna, og Guds nåde varer evig når alt anna forgår. Mi sjel ver fornøygd med det, og les om det og hør det forkynt så ofte du kan, grunna på det, og haldt fast ved det Guds Son har gjort for deg.

Odd Dyrøy.

Salig er den som ikke tar anstøt av meg

(Matt. 11, 6)

Vi leser om mange i Bibelen, og der finnes mange i vår tid, som tar anstøt av Jesus, og derfor er de ikke salige. Til eksempel kan vi nevne fariseerne, som kom til Jesus, og spurte hvorfor hans disipler brøt de gammels vedtekter (Matt. 15. kap.) Jesus svarte dem med et spørsmål: Og dere, hvorfor bryter dere Guds bud for eders vedtekters

skyld? Fariseerne og de skriftlærde gjorde Guds bud til intet for sine vedtekters skyld, og Jesus sa at de dyrket ham forgjeves med sine menneskebud.

Men de elleve disiplene tok imot Jesus og ble salige. Kvinnen ved Sykars brønn tok ikke anstøt av Jesus da han sa sannheten om henne, og hun ble felst og salig. På samme

måte var det med Sakeus som ikke tok anstøt av Jesus, men hadde hug til å se ham, og fikk høre av Jesu egen munn at frelsen tilhørte ham.

Også etter at vi er frelst, kan vi få oppleve salighetsstunder, om vi ikke tar anstøt når Helligånden peker på noe i vårt liv eller vår situasjon som hindrer Guds velsignelse. For eksempel leser vi i Esaias 6. kap. om Esaias som fikk se sannheten om seg selv, og ble rensemset slik at han kunne bære frukt for Gud. (Johs. 15. kap.) Og i Matt. 15 hører vi om den kananeiske kvinne, som godtok det Jesus sa til henne og fikk sin bønn oppfylt. Og da David fikk høre sannheten om seg selv, og erkjente og bekjente den, sier han om seg selv, og hva alle som har opplevet syndenes forlatelse kan si: Salige er den hvis overtredelse er forlatt, hvis synd er skjult. (Salme 32).

Karsten Paulsen.

Er din synd forsvarlig skjult?

Nede ved stranden stod en pjokk og grov i lommen. Så halte han opp noe, så seg forsiktig om, og kastet det langt ut over vannet. Et plask, og så var det vekk. Vekk for alltid.

Det var den fine lille hammeren han hadde ødelagt for far, som han skaffet av veien slik. Han senket synden sin ned i havets dyp.

Hvis det nå gikk etter oppskriften, så gikk han glad og lettet hjem igjen. Men det gjorde det altså ikke. Han fikk aldri fred for den hammeren nå, den slo og slo på samvittigheten, — inntil han en dag lå i fars fang og fortalte alt sammen. Da var han fri den.

«Den som skjuler sine misgjerninger, finner ingen lykke; men den som bekjenner dem og vender seg fra dem, finner miskunnhet»,

Når det er slik, så er det fordi det ikke sier den vise kong Salomo.

Det er så altfor menneskelig å skjule sine misgjerninger. Men så er det også altfor menneskelig å være ulykkelig. Skjult synd tærer. Den er som en lukket byld som sprer

forgiftning i organismen. David skjulte sin synd en tid. «Da ble mine ben borttæret idet jeg stønnet hele dagen», sier han, «min livssuft svant som ved sommerens tørke.» Salme 32.

Når det er slik, så er det fordi det ikke hjelper oss hvor godt vi skjuler synden. Guds øye ser den allikevel. «Du har satt vår skjulte synd for ditt åsyns lys», sier Moses. Salme 90. Din skjulte synd ligger i dagen for Gud. Den ligger i dagen for din samvittighet og. Og den skal fram i dagen på dommens dag. Det er ingen lykke for den som skjuler sin synd, for Gud ser den.

— Men kan da synden skjules for Gud noen gang? Ja, han selv kan gjøre det. Når du bekjenner den for ham, skjuler han den under sin tilgivende nåde. «Jeg bekjente min synd for deg, — og du tok bort min syndeskyld», sier David. Og så kan han juble: «Salig er den hvis overtredelser er forlatt, hvis synd er skjult.» Salme 32.

Lars Eritsland. Fra en traktat.

Program

FOR N.L. LEKMANNSMISJON SINE SOMMARSKULAR 1976

1. Bakketun folkehøgskule, Verdal

23. — 27. juni.

Leiar: Olav A. Dahl. Talarar: Ole Brandal, Gudmund Hjorthaug, Amund Lid.

Onsdag 23. juni: Kl. 19.00 Samling og kveldsmat. Kl. 20.00 møte ved Brandal.

Torsdag 24. juni: Kl. 10.00 bibeltime ved Hjorthaug, emne: Korsfestet med Kristus. Kl. 11.30 bibeltime ved Lid, emne: Guds Son er openberra for å gjera ende på djevelens verk I. Kl. 17.00 bibeltime ved Brandal, emne: Frå Romerbrevet. Kl. 20.00 kveldsmøte ved Hjorthaug.

Fredag 25. juni: Kl. 10.00 bibeltime ved Lid, emne: Guds Son er openberra for å gjera ende på djevelens verk II. Kl. 11.30 bi-

emne: Hvordan bruker du Guds ord? Kl. 20: møte ved Nygård. Offer.

Lørdag 17. juli Kl. 10.00 bibeltime ved Nilson, emne: Her er himmelens port. (Om Israels stige og vår). Kl. 11.30 bibeltime ved Dyrøy, emne: Å Israel kor du er sæl. Kl. 17: bibeltime ved Nygård, emne: Himmelten. Kl. 20.00: Møte ved Linkjendal.

Søndag 18. juli: Kl. 10.00 møte ved Nilson. Offer. Kl. 11.30 møte ved Hjorthaug og Nygård.

Send innmelding til Haldis Brandal, 4262 Avaldsnes, tlf. Karmøy 047 52230 innan 6/7 Prisen for opphaldet blir kr. 165,00, barn under 15 år kr. 80,00, under 6 år fritt.

III. Bremnes 28. juli — 1. august.

Leiarar: Brandal, Nygård og Sortland. Talrarar: Brandal, Lid og Nygård.

Onsdag 28. juli: Kl. 19.00 samling og kveldsmat. Kl. 20.00 møte ved Brandal.

Torsdag 29. juli: Kl. 10.00 bibeltime ved Lid, emne: Johs. evang. 5. kap. I. Kl 11.30 bibeltime ved Brandal, emne: Frå Galaterbrevet. Kl. 17.00 bibeltime ved Lid, emne: Johs. evang. 5. kap. II. Kl. 20.00 møte ved Brandal

Fredag 30. juli: Kl. 10.00 bibeltime ved Lid, emne: Johs. evang. 5. kap. III. Kl. 11.30 bibeltime ved Brandal, emne: Frå Galaterbrevet. Kl 17.00 bibeltime ved Lid. Kl. 20.00 møte ved Nygård. Offer.

Lørdag 31. juli: Kl. 10.00 bibeltime ved Nygård, emne: Bønnen. Kl. 11.30 bibeltime ved Lid. Kl. 17.00 bibeltime ved Nygård, emne: Sann og falsk frihet fra loven. Kl. 20: møte ved Lid.

Søndag 1. august: Kl. 10.00 møte ved Nygård. Offer. Kl. 11.30 møte ved Lid

Send innmelding til Alfred Sortland, 5430 Bremnes, tlf. 665, innan 19. juli. Pris for opphaldet kr. 165,00, barn under 15 år kr. 80,00, under 6 år fritt.

Unge og eldre er velkomne til sommarskulane. Å høyra Guds ord er ein god måte å nyta ferietida på.

Program til utdeling: Henr. Margrete Skumsnes, Horneland, 5400 Stord.

beltime ved Brandal, emne: Frå Romerbrevet Kl. 17.00 bibeltime ved Hjorthaug, emne: Jeg tror på den Hellige Ånd I. Kl. 20.00 møte ved Lid. Offer.

Lørdag 26. juni: Kl. 10.00 bibeltime ved Brandal, emne: Frå Romerbrevet. Kl. 11.30 bibeltime ved Hjorthaug, emne: Jeg tror på den Hellige Ånd II. Kl. 17.00 bibeltime ved Lid, emne: Guds Son er openberra for å gjera ende på djevelens verk III. Kl. 20.00 møte ved Brandal.

Søndag 27. juni: Kl. 10.00 møte ved Hjorthaug. Offer. Kl. 11.30 møte ved Brandal og Lid.

Send innmelding til Harald Fæø, 7822 Bangsund, tlf. Namsos 077 87211 innan 1/6 Sei frå ved innmeldinga om du ynskjer oppreid seng. Prisen for opphaldet blir kr. 65,- pr. døgn uten sengtøy kr. 70,00 pr. døgn med sengtøy. Barn 3-12 år halv pris, under 3 år fritt — Telt eller campingvogn kr. 15-20 pr. døgn.

II. Avaldsnes 14.-18. juli, sommarskule med årsmøte.

Leiarar: Amund Lid og Karl Hjelmås. Talrarar: Tore Nilson, Odd Dyrøy, Reidar Linkjendal, Godtfred Nygård, Gudmund Hjorthaug.

Onsdag 14. juli: Kl. 19.00 samling og kveldsmat. Kl. 20.00 møte ved Linkjendal.

Torsdag 15. juli: Kl. 10.00 årsmøte, formannen leier. Kl. 17.00 bibeltime ved Nilson, emne: Herre, Herre, hva vil du gi meg. (Om Abrahams bønn og vår). Kl. 20.00 møte ved Dyrøy.

Fredag 16. juli: Kl. 10.00 bibeltime ved Hjorthaug, emne: Nådegavene. Kl. 11.30 bibeltime ved Nilson, emne: Han kunngjorde sine veier for Moses. (Om Mose bibel og vår). Kl. 17.00 bibeltime ved Linkjendal,